

Arrest

nr. 115 313 van 9 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 oktober 2013.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. F. KOSLOWSKI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en (ii) er actueel voor burgers in de provincie Pakistan Occupied Kashmir geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat

deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene en allerm minst ernstige beweringen en het op algemene wijze ontkennen en vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Indiase grens met Pakistan in Kashmir, de Line of Control (LOC) of ook wel de Aziatische Berlijnse muur genoemd, uit honderden kilometerslange metershoge hekken en dubbele elektrische prikkeldraad bestaat, voorzien van een gans netwerk aan sensoren, licht en alarmsystemen, voornamelijk om (Pakistaanse separatistische) terroristen/militanten en wapensmokkel tegen te houden. Ze dienen om de Indiase leger troepen onmiddellijk te alarmeren van indringers en helpen hen dezen in de val te lokken. Op sommige plaatsen loopt de Line of Control dwars door bepaalde dorpen die alzo opgesplitst zijn in een Indiaas en een Pakistaans gedeelte. Ofschoon verzoeker volgens zijn verklaringen nagenoeg zijn hele leven lang vlak bij die grens heeft gewoond en hij net als zijn vader onder dwang van de "ISI", de Pakistaanse geheime diensten voor wie hij uiteindelijk op de vlucht sloeg en welke hij tot op heden vreest, meermaals terroristen over die grens heen zou hebben gesmokkeld, bleek hij (tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal) opmerkelijk genoeg niet op de hoogte van de uiterlijke kenmerken van die grens. Toen de commissaris-generaal hem de vraag stelde of de grens uiterlijke kenmerken vertoont, antwoordde hij immers ontkennend en stelde hij zelfs dat een deel van zijn eigen gronden op Indiaas grondgebied liggen (gehoorverslag CGVS 1 juli 2013, p. 8). Zijn huidige uitleg/verschoningsgrond hiervoor in zijn verzoekschrift, met name dat de Line of Control voor het grootste deel afgezet is met prikkeldraad en omheining, doch dit bij bepaalde delen zoals aan zijn dorp niet het geval zou zijn, biedt geen (afdoende) verklaring of rechtvaardiging voor deze merkwaardige vaststelling. Daargelaten het, zo meent de Raad, allerm minst aannemelijk of geloofwaardig is dat men in de honderden kilometerslange nauwgezet afgezette en sterk (militair) beveiligde, bewaakte en bewapende "Line of Control" bepaalde dorpen aan/op die grens, zoals verzoeker beweert, over hun hele grondgebied niet van dergelijke hekken en prikkeldraad zou voorzien, waardoor die "muur" dus grote gaten zou hebben welke terroristen zou toelaten om alsnog gemakkelijk de grens over te steken -dit terwijl in de informatie opgenomen in het administratief dossier sprake is van dorpen waar de grens dwars doorheen loopt - neemt dit niet weg dat van verzoeker redelijkerwijze kon worden verwacht, gelet op zijn verklaring nagenoeg steeds nabij die grens te hebben gewoond en geleefd en gezien de essentiële rol ervan in zijn asielrelaas, op de hoogte te zijn van de uiterlijke kenmerken ervan. Bovendien, los hiervan is het, zo merkte ook de commissaris-generaal terecht op, allerm minst geloofwaardig dat de "ISI" onervaren personen als verzoeker, die dus niet eens op de hoogte was van de grootste moderne beveiligings- en bewakingsmechanismen die de Line of Control vormen, en zijn vader de uiterst delicate en gevaarlijke opdracht zou toevertrouwen om personen over die grens te smokkelen, louter omdat hun huis er het dichtst bij zou zijn gelegen. Dat de "ISI", zoals verzoeker beweert, ondanks het feit dat ze hem en zijn vader verdachten van spionage voor de Indiase autoriteiten, het vertrouwen in hen bleven behouden, is, zo oordeelde de commissaris-generaal eveneens terecht, evenzeer totaal ongeloofwaardig. Verzoekers relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De door verzoeker neergelegde "FIR" en het Warrant of Arrest vermogen geenszins de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt op generlei wijze de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal welke deze terecht deden twifelen aan de authenticiteit van die documenten. Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

1.2. Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken

op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu RvS> 25 september 2002, nr. 110.626). Verzoeker verwijst ter zake naar allerlei als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde artikelen aangaande verschillende gewapende incidenten en de gespannen relatie tussen het Indiase en het Pakistaanse leger aan/nabij de grens in Kashmir, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.3. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt.

De Raad erkent, zoals de commissaris-generaal, dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat echter, zo blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, om een uiterst lokaal conflict. Aangezien verzoeker, zo stelt de Raad vast, niet uit die regio afkomstig is, doch blijkens zijn verklaringen uit de noordoostelijk gelegen provincie Pakistan Occupied Kashmir komt en gelet op het feit dat nergens uit de informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt en de door verzoeker aangebrachte informatie evenmin enige aanwijzing bevat dat het gewapend conflict in de noordwestelijke regio's van Pakistan zich uitstrekt naar de andere regio's van het land en ook elders in het land burgers actueel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zouden lopen, staat dit conflict verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg.

1.4. Het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde attest van het OCMW van Brecht wijzigt niets aan hetgeen voorafgaat.

1.5. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.6. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan/Kashmir.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 3 oktober 2013 opgenomen grond, betoogt de verzoekende partij dat de grens, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, ook op natuurlijke wijze is afgebakend. De *line of control* is volgens de verzoekende partij op vele plaatsen afgezet met prikkeldraad, al is dat niet over de hele lijn het geval, zoals in haar dorp. Zij vervolgt dat de politie haar opvorderde omdat men vermoedde dat zij samenwerkte met India en daarom het grensgebied goed kende. Tot slot wijst zij op de onveilige situatie in Kashmir.

1.4.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het betoog uit haar verzoekschrift herhaalt en de in de beschikking opgenomen gronden niet weerlegt. In de beschikking heeft de Raad immers reeds vastgesteld dat *"het allerm minst aannemelijk of geloofwaardig is dat men in de honderden kilometerslange nauwgezet afgezette en sterk (militair) beveiligde, bewaakte en bewapende "Line of Control" bepaalde dorpen aan/op die grens, zoals verzoeker beweert, over hun hele grondgebied niet van dergelijke hekken en prikkeldraad zou voorzien, waardoor die "muur" dus grote gaten zou hebben welke terroristen zou toelaten om alsnog gemakkelijk de grens over te steken"* en ook nog dat *"van verzoeker redelijkerwijze kon worden verwacht, gelet op zijn verklaring nagenoeg steeds nabij die grens te hebben gewoond en geleefd en gezien de essentiële rol ervan in zijn asielrelaas, op de hoogte te zijn van de uiterlijke kenmerken ervan"*.

De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet en geeft er geen aannemelijke verklaring voor.

Hetzelfde geldt voor de vaststelling in de beschikking dat het *"allerm minst geloofwaardig [is] dat de "ISI" onervaren personen als verzoeker, die dus niet eens op de hoogte was van de grootste moderne beveiligings- en bewakingsmechanismen die de Line of Control vormen, en zijn vader de uiterst delicate en gevaarlijke opdracht zou toevertrouwen om personen over die grens te smokkelen, louter omdat hun huis er het dichtst bij zou zijn gelegen"*.

Verder heeft de Raad in de beschikking vastgesteld dat nergens uit de informatie in het administratief dossier noch uit de door de verzoekende partij aangebrachte informatie blijkt dat burgers in de provincie Pakistan Occupied Kashmir actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft op de terechtzitting geen informatie bijgebracht die deze vaststelling weerlegt.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS